څاڅکي... څاڅکي

۱۸۳

د افغانستان د لیکوالو د انجمن له خوا

اسحاق ننګیال

څاڅکي... څاڅکي

داسحاق ننګيال

دشعرو نو څلور مه مجموعه

دکمال الدین مستان په اهتمام

کابل ۱۳۶۸ کال

د۱۳۶۵، ۶۶، ۱۳او ۱۳۶۷ کلونو یو شمیر شعرو نه

دکتاب نوم : ځاځکی... ځاځکی

شاعر: اسحا ق ننګیال

خپرووونکی: دافغا نستان د لیکوا لو انجمن

مهتمم : کمال الدین مستان

دپشتی دیزاین : دذکر یا علـــم

خطا ط : رسول شر یفی

دچاپ شمیر :۲۰۰۰ ټوګه

دچاپ کال: ۱۳۶۸هـ،ش ـ۱۹۸۹ع

دچاپ ځای :دولتی مطبعــــــه

(لینو تا یپ)

ننګیال او دده شعر

له څو کلو نو را هیسې دپښتو شعر د کمیت او کیفیت په لحاظ پاملرنې وړ امتیا زو نه تر لاسه کړی دی. دشعر کا لبو تو نه په ښکلو او رنګینو ګاڼو سینګا رشوی او دمتنوع مو ضو عا تو په در لودلو سره رنګین شوی دی او دغه شعری مسایل دژوند عمده مسایلو ته ځانګړی شوی دی.

ددغه غوره تګ لوری پیروان او پلویان په ځوان کول کې له یوې ورځې نه بلې ته زیا تیږی او زموږ دشعر دغنا په برخه کې نوی زیاتونی کوی.

—لومړی—

دادی داسحاق ننگیال خلور مـه شعری مجموعه (څاڅکی... څاڅکی) ددغه شعر ی بهیر یوه بله نـــو ی اضا فه ده.

دمخه تر دی دننگیال د ری شعری مجمو عی: (ډالی، سپیره ډا گو نه او غو ړیدلی بز غلی ،هغه شیبی هغه کلو نه) چاپ او خپری شوی چی داد ب او شعر دمینه وا لو تندی یی ما تی کړ ی دی.

(څاڅکی ...څا څکی) د ننگیال په ځوان شعر ی عمر کی څلور مـه مجمو عه ده چی د نورو مجمو عو په پر تله یی په دغه مجمو عه کی دشعـر پختگی دکمال در شل ته رسیږی.

ننگیال په ځوان کول کی د ښـه شاعـر په توگه شهرت لری او داد ادب او شعر سره دهغه دمینی او ریاضیت نتیجه ده چی دخپل فن په وړا ندی یی لری.

ننگیال یو ازی څو تش رنگیـــن الفاظ دشعر په نوم سره نه پیی یا په بله وینا یوازی دښکلو او رنگینـــو الفاظو په قید وبند کی نه پا تی کیږی اوهم نه یوازی دیاس او نا امیدی شا عرانه زړ یرو ی کوی، بلکـــی دتړون او تعهد له مخی دننگیـــال شعر دپرگنو او اولسو نو ارمـان منعکسو ی او په هر حال او هروخت له ځان سره پیغام لری او هـــم دشعریت او هنری توب له مخی په جما لیا تی لحاظ دخپل خیال نیلـی ترلو ړ وڅو کوز غلوی.

که دننگیال شعر په چولیز او مانیز لحاظ څیړ و نو دیو ښه شعر او یا په بله وینا دیو منلی شعـــر ټولی ښیگړ ی په کی وینو.

هغه څه چی په شکل پـــور ی مربو طیږی ننگیال په ډیر هنرمندانه ډول اوکله کله دیو نو ښتگر پـــه توگه خپل شعر ښه سینگار کړ ی دی او بیا یی په دغه ښکلی جو له کی دخپل اولس آرمان او دخپلو خلکو لپاره پیغام ځای کړی دی اودخلکو لپاره ،منلی او اثر بخښو نکی شعر هغه دی چی په جولیز لحاظ دښکـلا لرو نکی او په ما نیز لحاظ ډو لنیزی محتوا وینـد وی و ی.

دننگیال دغه مجمو عه د غـــزل او آزاد شعر یوه گډه مجموعه ده

اوله نیمګړ غه ننګیال دشعر پر دغه دواړو ډولو نو ډیر ښه لاس بری لری.

خود آزاد شعرو نو په پر تله یــې غزل څه‌ناڅه زیات دی او دا هـــم‌د هغه ضرورت له مخی چی زموږ د ځوان کول شا عرانو په داخوکلونو کی دغزل په میدان کی نوی ګامونه‌واخیستل او ددغه صنف څه نا څه نیمګړ تیاوی یی پوره‌کړی.

خودننګیال غزل دټولو رنګینو سره یوه ځانګړی ممیزه لری او هغه دا چی ننګیال دیاس اونامیدی په پنجو کی نه‌دی را ګیرد تغـزل په ژبه دښکلااو حسن په ښکلـــو تشبیهاتو دز نځیر ونو په ربـــاب دتیارو په جیل کی‌دامید اوبر یـــا لیتوب نغمی غږوی او وا یی:

اوښکی پر یوځه خوره شه چی‌دشپود جیل بندی یم
دتیاره ماحول ډیوه شه چی‌دشپو دجیل بندی یم
دمانبام ډمی می بولی په‌ژوندو ندمرګ بد لی
ای دویر پیغلی! نغمه شه چـــی‌دشپو دجیل بندی‌یم.
راته وژنی خوب په ګو تو دشـــو ګیر پیغا مبر را غی
مه څه مه څه را ستنه شه چـــی‌دشپو دجیل بندی یم
هر زنځیر را ته رباب شو هره وریځه جام دملو
دځوانی لښتی کړه شه چی‌دشپو دجیل بندی‌یم
غواړی ځان ته می سجده کـړی‌زه په تیټ سر بلد نه یم
دغیرت ناوی شمله شه چی‌دشپو دجیل بندی یـــم

دننګیال دغه شعر په ټو لـــو شعری ښیګړو پـــــوره‌دی نو ی تشبیهات او نوی شعر ی مفا هیـــم لکه‌د مانبام ډمی، دشپو جیل، دشو ګیر پیغا مبر، دزنځیر رباب ما تـــه نوی‌ښکار ی.

ـدریـم ـ

دننگيال دشعر يوه ځانګړې نه داده چې پښتني رنګ لري او پښتو پښتنو لي په کې يو مهم اصل دی اودا ځکه چې دشا عرا وليــــکوال شخصيت ، ځانګړې ژوند، عقيده او نظر په خپلو ايجا داتو کې څه ناڅه دخيل وي.

زموږ ځوان شا عر ديو پښتون په حيث دخپل نظر، عقيدې، پښتو او پښتنو لی سره په خپلو شعرو نوکی ځليږي لکه:

نوم مې دی تش غو ندی پــــــه خو له واخيسته

لويه پګړ ی مې تو متـــــــــــــو وخوړ ه

• • •

دننگيال په شعر کی دوطن مينه، دانساني مينه ، پښتوپښتو نو لی، دمظلوم او زيارکښ ژوند اودآرمان مضمو نو نه ځای شوی چې په رړه پوري متنوع مو ضو عات جوړ وی اودهر ی مو ضوع په بيان او انځورو نو کی عاطفه او احساس را نغښتل شوی دی.

لکه ښکه چې دمخه وو يل شو چې ننگيال په آزاد شعر کی هــم پوره مهارت لري اوددغه ليکې په ښوشاعرا نو کی راځي په داسې حا ل کـــی چې آزاد شعر په پښتوادب کی نوی غزونی کړی دی او اوس هم لـــه زياتو مخالفتو نو اوستو نزو ســره مخامخ دی زه په دی عقيده يم چې دآزاد شعر ځای تشه په پښتوادب ادب کی ډکه ډك شی اودغه ادبـی لاره ښه وپالل شی. که د آزادشعر سره نا سازکسان دننگيال (داکلی مه ورانوی) ولولی نو په دی به باوري شی چې آزاد شعر هم لکه دشعر، دنورو ډولو نو په خير تاثير بخښــو نکی او منو نکی دی او په يقين سره چې هغه ناسازی به يې په مينه بدله شی.

(داکلی مه ورانوی) چې دجنګ پرضد ويل شوی دی دو مره عاطفی دی چې که هرڅو مره زړه تــوری انسان يې ولولی نو زړه به يې نرم شی او په جګړه ما رو به نا ړې توکړی:

داکلی مه ورانو ی!

داکلی مه ورانو ی!

گوری چیهلته دښنوو لود ښنو سپیرو لاندې

گوری دښنیویا لی تر څنګه د جلګود پاسه

یوکوچنی پروت دی

یو کوچنی ویده دی

اودوړی لو پټی لاندی

په خوب وړو ستر ګو

دناز په غیږه کی کوچنی شینکی خوبو نه و ینی

داکلی مه ورا نوی!

دننګیال په شعرو نو کی دیرځه نوی لیدل کیږی. په ننګیال کی یو خاص شعر ی استعداد مو جود دی یو خاص نو ښتای که ووایو چی (یو خاص شعری نبوغ) نو مبا لغه بهمو نه وی کړی هغه دښکلـــــو تشبیهاتو ، استعارو ، کنا یو پیو نکی ، دنو یو خیا لو نو مبتکر اود یوی ښې غز لیزیژبی خاو ندی.

رنهاړ نده ښی چی می را ښیپه څنګ

په سپینه ورځ دتورو شپوملنګ شوم

دننګیال فن په غزل او آزادشعردواړو کی دکمال پوړی تهرسیږید ننګیال په شعر کیدهغه د لهجـــی تاثیرات بارز دی او کله کله خـــو داسی بربنډ کلمات استعما لـــو یچی نورو شا عرانو ته عجیبه شـــان ښکاری اوکله کله هم په خپل خیال کیدو مره ژور لاړ شی چی څینو ته یی ما نا مشکله شی.

دادسپر لی دښینکی بادوزرو نه چاتړ لی؟

چی دسپوږ می ښو نډو کیتورو وریځو څاله کړی ...

—پنځم—

دننگیال دشعرو نو دا (ځا څکی.. ځاځکی)دشهید دوینو،دیوی کونډی
مور اویتیم داو ښکو، دکار گر او مزدور دخولو ،دمین او مینی داوښکو
اودسپیر الی دپا ران ځاځکی دی چی غرونه رغونه شنه کوی،ښایسته گلان
راټوکوی اورنگ راوړی .

امیددی چی دننگیال دشعرو نودا (ځاځکی ...ځا څکی) به زمو نـږ د
شعری بن دښکلا ځا څکی شی.

ننگیال بهوی او که به نه وی خو راتلو نکی به یی یادوی او دده شعر
ونه به همیشنی وی.

پهغم کی دننگیال کهد چا تو یه نـه شوه اوښکه
همدایی پس له مرگه غزلونهدی چی ژاړی .

په مینه
بریالی باجوړی

مستی

ماد لو یو هسکو غرو نو لـــــه هوانه

مادتو ری چا ودید لی شپی‌لـــه تیو

اوه! پیا لی ، پیا لی شراب د مستی ښنبلی

اودستورو دمو سکاله با غیچـو مـــی

دزړی پګړی په ول، ول ګـــــلان کیښو ل.

آوښـکی

جام، جام شوی ښخیږ ی نه‌دا ښر نګه اوښکی دی
پیغلی شوی مو سیږی نه‌دا ښـر نګه اوښکی دی

ستا ښا یست زما نظر او روڅی اوبه یی کړ
وچاو دی تو ییږ ی‌نه دا ښــــر نګه اوښکی دی

غواړی چی پیا لی، پیا لی سترګی اشك نو شابی دی
بحر شوی‌و چیری نه دا څـــــر نګه اوبنکی دی

پورته لوپته چی شی دوی شـــی لوپتهی‌دمخ
عشقه ! چی شر میری نه داخـــر نګه او بنکی دی

زانګی دبنوپه سر مخ با نـــــدی ګو نګری ،ګو نګر ی
کا ښـــی شوی ما تیری نه‌داخـــر نګه‌اوبنکی‌دی

ښکلا ـ ک

زخمو نه بې دوادی چې مې ښکاك شوی توری شپې
داهول غمونه ستا دی چې مې ښکاك شوی توری شپې

خیالونو دی اوبه گرو پسرلی زما دو یـــــــر
وختونه دژړا دی چـــې مې ښکاك شوی توری شپې

دزړه په باغیچو کی می شو هر زخم نا سور
رنځونه دو بادی چی می څنباك شوی توری شپی

په کاڼو دپیغور می دا مغرور تندی شو مات
خبری دهر چادی چی می څنباك شوی توری شپی

ویده نه یم چی را شی خو کیداری دشو ګیر
دااوښکی څه بلادی چی می څنباك شوی توری شپی

لاهو چی دی په غم کړم غز لخوان بهدی شی څوك؟
ښیر ی دی په رښتیادی چی می څنباك شوی توری شپی

جیل

اوبنکی پر یو ځه خوره شه چې دشپو دجیل بندی یم
دتیاره ما حول ډیوه شه چې دشپو دجیل بندی یم

دمابنام ډمی می بو لی په ژوندون دمرګ بد لی
ای‌دویر پیغلی! نغمه شه چې دشپو دجیل بندی یم

راته وژ نی خوب په گو تـــودشو گیر پیغا مبر را غی
مه څه مه ځه را ستنه شه چـــی دشپو دجیل بندی یم

هر زنځیر را ته رباب شو هــره وریځه جام دملـــو
دځوا نی لنبتی کړه شه چـــــی دشپو دجیل بندی یم

غواړی څان ته می سجده کړ ی زه په ټیټ سر بلد نه یم
دغیرت ناوی شمله شه چـــــی دشپودجیل بند ی یم

مستقبل

رون می مستقبل شو خو تیا رو ونیو
رب دپسر لیو می اغـــــــز و ونیو

توی یی کړ و با ران، دجلو هلوسوال
سر ور ته په لاره کـــی او بـوونیو

ماوی چې مړو ند به یی زرپـــو شمه‌شی
مات پکی بنګړی شـــوو اتکرو ونیو

راغله خندا پر یو ته له ستـــر ګونه
ویر می په منګو لو کـــی بنهـــو ونیو

چرته یو سم جام دشرا بـــی عقل؟
ځای دمیکدو چی می کعبـــــو ونیو

نور مـی نو آشنا ! په پلـو مـه راځه
دلته هر قدم قصا بخا نــــــو ونیو

دسفر په لاره کی

مامی دمینی نو با لغه ښځه یکـــه ولیدله
چی می دیاس او دو همو نودتیار وشیبی یی
دخپلو سترګو د الما سو پـــه تیغ خیری کړ لــــی
*

---

*آنگاه بانوی پرغرور عشق خودرا دیدم
درآستانه نیلوفر

احمد شاملو

ما مي دميني نو بالغه څړيکه وليد له
چې دسرو وينو له بستر نه‌يي دستور ونجو ني
دشپو دخداى له گنهكا ري غيرې خلاصى كړلي

* * *

ما مي دميني نو بالغه څړيکه وليد له
دسبا يي ددى‌ور يښميني وږ مي سيورو لاندى
چې دآسمان دور يځو سين نه دسفر لاره كي
دبا راني گلو سلام ته‌غيږ دځمكي نيسى .

ږلی

په‌دی سپر لی څه وشول؟
سپینی وږمی څه شو ی ؟

چی بی خزانه باد زموږه دبا غچو گلو نه
سپیرو اغزو ته لکه ستړی بـــاز ینگر گډوی

داپسر لی څه شو؟
دازر کی چر ته لاړی؟

چی زموږ دغرو په لاله یــــیدرو کی
اود بادو نو دپښتو سینو تــــر سیورو لا ندی
دځو زو ډلو او دکاړو کــاروان غیږی مو ښی

اود آسمان غیږه کی
شفق راوسو ځید
په شنو پا ڼو یی

ځولی ، ځولی دسرو سکرو تــ .وړلی و شند لی

کــاته

داغز و عمر تیر و مه په چمن کــــی خا ندم
په پټه خو له لکه دشمعی څنکدن کی خاندم

سلگی ، سلگی شوم خو مغروری اوښکی تویی نه شوی
داسی پښتون یم چی تو تی ، تو تی کفن کی خا ند م

مادو زخی پەدی وړو لو گیـــوخەو یـــــړو ی ؟
لکه بڅر ی دایرو لا نـــدی خوږلن‌کی خا ند م

لاخود ویر په چم بلدنه‌یم چـــی‌و دی ژا ړم
لکه دوینی د شهید زلمی په تـــن‌کی خا ند م

ماته له و را یه دپښتو نـــــاوی‌خوارږه کتلی
چی تیغ په ستو نی دقاتلوپـــه‌وطن کی خاندم

هوس

گر يوان مى خيرى شو د غـرو ملنگ شوم
ستر گى كچكول شوى د كو څو ملنگ شوم

چى گرځوم داسى تنـــد ى دتقد يـــر
دخپـــل آرما ن دهـــد يـــرو ملنگ شوم

رنا پرنده‌شی‌چی می را شـــی پر خنـــک
په سپینه ورځ دتورو شپو ملنګ شوم

هر زخـــم با غ شو ته را نغلـی آشنـــــا !
او س نو را ځـــــه چی دا غـــزو ملنګ شوم

پرون سلطان و مه درنــــــد او سا قـــی
نن یی حضور کی دبیا لـــــو ملنګ شوم

قتل شو زړه کی ستا دشو نـــدو هـــو ســـ
خیر دی تنها د ی دلیـــــنو ملنګ شوم

ملګـــرو څه مـــی پـــه حجـرو کی پلتهـــی ؟
را شی دو را نو کنـــده وا لو ملنګ شوم

پریکړه وکړ ی چی مرګ له دی ځخه ورو سته
دجګړی په خونړ یو لاسو نو
دخپلو تروږ میو غچ
دبیګناه ژوند له سپیڅو ځخـــه وانخلی
پر یکړه وکړی چی .... جګـړه ومړی

کارو

له ځمکی تر آسمانه

-۱-

زماد کور هغه وړه هغه بیبــاکـــه فضا
زما دکور هغه زاړه هغه ختیـــن بامو نه

چی ډو بید ل به دما شو مــــو خندا ګانو سین کی،
زما دکور وړه باغچه کی دسپـــر لی ښاپیری

دسرو گلا بو دشنو پا ټو جنتــی تخت نه یی
چی شنو مو سکا وو کیږك جام دبد مستی را کاوه،

زما دکلی هغه لو یی ، هاپراخی کوڅی
زما دکلی هغه شنه هغه سمسور باغو نه

زموږ دنجو نو حرم
زموږ دسپین ږیرو دیر ی
زموږ دستړو کرو نه گرودغرمو څپری
دمرگ په ولوزانگی.

—۲—

آسمان دلو یو خړوو ر یځـــواو بارو تو لو گی
ځمکه دوینو او دمړو له کو پړ یو ډکه

انسان دو یر او ددر دو نو ا و مرگو نو کور به
کور می دمړا وو بیگنا هو امیدو هدیره

دنیا مو ټوله نړوو نکو تو پا نــو نیو لی
نو عقله !
نو عقله ای دتو پانو دغلو پـــه‌لاس تښتول شوی بیړی!
وایه چی چر ته لاړ شم؟
او پردی ځان څه‌وکړم؟

دستور و پەبام

گوره چی گلو نه پا نه پا نـــه شول
سره سره می زخمو نه پانه پانه شول

تشه‌وړم په غاړه دا ســـــرو خولی
ډیر می آرما نو نه پا نه پا نـــه شول

نن مي دپرون په بيه مــــــــه کسه
باد يوو ړل و ختو نه پانه پانــه شول

زلفي بيا دستورو په بــــام پــر ېوتي
شپې شوی سحرو نه پا نه پانه شول

مالا ورته گوتي وړی نه‌وی چی
مخکې می جا مو نه پا نــه پا نــه شول

ماته يې پيرزو کــــړ بلا نو شــں نظر
اوس چې هو سو نه پا نــه‌پانه شول

جوړ به شي دا تو لو نه غــــزل غزل
خير که مي خيا لو نه پانــه‌پانــه شول

داکلی مه ورانوی

داکلی مهورا نوی!
داکلی مه و را نو ی!

گوری چی هلتهدشنو و لود شنو سیورو لا ندی
گوری دشنی و یا لی تر خنگــــه دجلگود پاسه

یو کو چنی پروت دی
یو کو چنی و یده دی

اودوړی لو پتی لا ندی
په خوب وړو ستر گو

داز په غیره کیکو چنی شینگی خوبو نهوینی
داکلی مهورا نوی!

داکلی مه‌ورا نوی!
گوری چی هلته لکه زر کـــــی زه‌وږ دکلی نجو نی

گوری چی هلته دبا دو پر ســـر نورسی ببغلی
کتار، کتار

دلمر ترو ړا نگو خپل پیکـــی جوړوی
اوپه میینو ژړو

دپیغلتوب غوږ کی د څوان هوس سندری بو لی
داکلی مه‌ورانو ی!

• • •

داکلی مه‌ورانو ی!
گوری چی هلته له هغو سپیـــروکوڅ لو ځنی
گوری چی هلته ددی تور ی ترو ږه‌ی له غیږی

ساړه څگیرو ی جگیږی
سوز من آواز را ځی

او امیدو اری میندی
دانتظار دبن دسرو گلو نـــو لاری څاری

داکلی مه‌ورانوی!
داکلی مه‌ورانوی!

سفر

فضا دستورو دمو سکاوو دګلونړ باغچه
پرخمکی وورې دوړ مو د شنــو لښتیو پرخی

ځنګل بدل شو د زیتو نو اونار نجو په باغ
خولا سفر پاتی دی

زموږ دسفر لاره ‌کی ګوری چــــی سپیڅلی پری
سره اننګی ، ښا یسته لیمه راته مشال نیو لی

اود سپوږ می له هر قد مه سره
دسپر لنی شیبو تلپا تی ګور ته لار باسو.

ماښامونه، ساغرونه

خندا که رانه تښتي فر يادو نــه خو مي خپل دی
ماحول که مي خوږ لن دی بیابانو نه خومي خپل دی

داټول ګلو نه ستا دلی د لی يــی ږده په زلفو
سپیره که مي شمله ده پر هرونه خو مي خپل دی

لایق یی که دغښنو نه یم ساقی جام دی درو اخله
خــم خــم چی‌ارم‌او ښکی ساغرونه خومی خپل دی

ملا! څه‌می دور ځی په دی ډکوکاسوو لی؟
دحورو لیو نیه !ما ښا مو نه‌خومی‌خپل دی

که‌خو باندی دشپو به‌وورومد اوښکو ستوری
خو بونه که دښمن شوو ، شـــو گیرونه خومی خپل دی

زماکلی

کور کلی تالادی در منځو نه می لوټ شو ی
هره خوا چی گور مه گلو نه می لوټ شوی

شورد بلبل نشته وریتوی یـــی انگار کړ یکی
ځانگی ځوا نیمر گی دی باغونه می‌لوټ شوی

پاڼې کنيز انې دې ګلاب غــلام دځوزنو
مړې ټولې وږمې دې بهارونه مې لوټ شوي

جوړې دې دبام په سر کې ځالې دکارغا نــو
ورانې مې حجرې دې اوکوروڼه مې لوټ شوي

لارې د ظلميانو، ما بندامې ديرې دنجو نو
مات پکې منګې دې ګودرو نه مې لوټ شوي

ماڅې به کو لې پکې خپل کـــو چنيتوب لوبې
خاورې دې ايرې دې محلو نه مې لوټ شوي

کانه

خیال دی او به کړو پسر لی کی دپر هر گلو نه
پښتنی کیده په و ربل کی دخیبر گلو نــــه

ستا می دزلفو په یاد گرا نـــی! داسی لو به کړی
چی می با غچی با غچی کر لـــی پر ځگر گلو نه

رانه به هیر شی هغه ستوری په ماښام دوصال
داسی خو مه ږده په کمځو دماز یګر ګلو نه

ښا یی چی ستاد اننګو به مـــی کوم یادکړی وی
اوس چی راووری لکه پر خـــی دسحر ګلو نه

دشو نهو خیال دی په ننګیـــال داسی کانه کړیده
چـــی هـــر غزال نه یی وریـــږی دعنبر ګلو نه

دادوچکالی گلان

داسوی ستنی وطن پریږ دی چی لمړاو خا ندی
دغه غیر تی وطن پر یږدی چــی لړو خا ندی

دادمرگ او وینو سین دا دزړه چاودون محل
داژوبل زخمی وطن پریږدی چــی لړو خاندی

مه وژنی دشپو په تیغ رون دمستقبل څرا غ
ستړی فریادی و طن پریږدی چی لږو خاندی
اوښکی دپیغلو توری چغی دمظلوم یتیم
زوی دمور نی وطن پر یږ دی چی لږو خا ند ی

غاړه کی پر ته شمله پری چـــی هسکه هسکه شی
خلکو! دا ننگی وطن پر یږدی چی لږو خا ندی

دادو چکا لی گلان او ر نـــــه، او بیدل غواړی
تږی دسپر لی وطن پر یږ دی چی لږو خا ندی

درنا کلی ته

زه‌به دستر گو تخم
دغه را نه کسی
دوچی ځمکی په تجبنه غیبن کـــی وکر مه

او،

دسینی له باغ نه
به‌می دوینو څراغ

تورو کو څو کی
دلارو یو مخ ته ونیسمه

څوچی په گله سره
دی لو یو شپو کی

درنا کلی ته تول ور سو!

دمرحوم بینوا په یاد مشاعره کی

مالی

وخت دګل قاتل شو دا غزو دبن مالی شو
عشق څکه په دار دلیو نو دبـــن مالی شو

دلته چی بد له مینو شی په ځان نوشی شوه
ژوند خپلو تیارو کی دډیو ودبن مالی شو

سری یی چی پر هر کړی دزنځیر درباب اوښکی
نن می دپیغلو ټودبنګړ و دبــــن مالی شو

ساه یی چی غوټی کړه دپښتــو ځنځی وربل ته
ګوره اوس زموږ د حما سو دبــن مالی شو

خودبه ګرزوی نجو نی په سربا ٔغچی دګلو
دلته چی هرزوی دپسر لو دبــن مالی شو

خیال می ښکلو ی دمسا پـــــر (بینوا) ځلی
والوت لکه دود خو د پښتو دبن مالی شو

دچړی پهڅوکه کی

داد سپر لی دشینکی باد وزرونه ځا تړ لی؟
چیدسپوږ می شو نه‌و کی تورو وریځو ځاله کړی

اودشیطا نی شپی په لومو کـــی دستورو نجو نی
دمرګ لهنو کونه
کتری، کتری راتویی شولی .

داد سپر لی دشینکی باد وزرونه چاتړ لی؟
چی دتیارو په جهنم کی دا غزیو لښکر

دبلا ربو بو ټوله شیدو نه ډکتیو نهشکوی
اودنر گسو دا مو سکی،موسکی رنگینی ستر گی
دلاس په نوکو باسی .

• • •

دادسپر لی دشینکی بادو زرونه چا تړلی؟
چی زموږ دکلی دبا مود ســــر سپینکی کوتری

دزهر جن غبار د زهر ود با ران له لاســـه
له ډیر ی ویری دبنکاری گو تو کی ځاله کړی
اودچړی څوکه کی
سپینی دانی لټوی.

ســوز

ډيوى مى زړه ته سو ځى که ډيوو ته مى زړه سو ځى
دابل دى اننگى که اننگـــــو ته مى زړه سو ځى

ساقى پهٔدى محفل کى دغه سرى وړانگى دښه دى
رڼا د سرو پيالو ده لکه پيالو تهٔ مى زړه سو ځى

شاید چی فلك‌سوزغرور مودواړه سپیلنی کړو
پښتو رابانډی او ر دی که‌پښتو ته‌می‌زړه سو څی

چی‌وخت یی دراتلو شی لاس کی سوی غوټی راوړی
سپر لی لمبه لمبه دی که سپرلو ته‌می زړه سو څی

دازه دتو بو نه یم که تو بوکـی اثر نشته؟
توبی می زړه کی سو څی که‌توبو ته‌می‌زړه سو څی

چی‌تل‌لاس اوګر یوان وی عمـر ټول یی داسی تیر شو
داشپو ته ،شو ګیرو که خو بو ته‌می زړه سوځی

سجدی

غوتی دمینی می سپر لوو خوره
ئوانی خوداوه چی غمــوو خوره
یوئلی راغله دمو سکا ناوی می
وخت می ثه پیغله پەلمبووخوره

نوم‌می دی تش غوندی‌په خولــه واخیسته
لویه پګړی می تو متوو خـــوږه

چی‌دی‌خند ل زماپه خیری‌ګریوان
عشقه! کوڅه دی لیو نوو خوږه

ځوانی می پا نه شوه‌داستاځنهوته
په نیمه لارکی رانه غلو و خــوږه

څنګه به نکړ مه ساقی ته‌سجدی
هره‌سجده می چی‌کعبو و خو ږه

غزل

سترګې مې ړندې شه چې بـــه تاته نه ګورم
عقل مې ایرې شه چې به تا تــه نـــه ګور م

پرې به مې الیمې کړم که شي بل مخ ته ګرږي
خاورې پې خورې شه چې به‌تاته نـــه ګورم

ستر گی حیا گری دی چی برندی گوری نه
خو نی می سپیری شه چی بـــه تاته نه گورم

مخ ته می جانانه ! قسم خه ردی دپښتـــو
ورانی می دیری شه چی بـــه تاته نه گورم

سری پیا لی می عقل او جنون می ستا ککـــی
ماتی می پیا لی شه چی بـــه تاته نه گورم

وخاندہ آشنا! چی شی قر بـــان درنه ننگیال
مری را ته اسر ی شه چی بـــه تاته نه گورم

دجګړی یو کوچنی تصویر

وهم

ماته دشپو د ظلمتو نو لــــه زړه
دکوم ورا سته جسم ښو یو نـه راځی

ماته دکوم ورا سته بد ن لـــه خولو
ورستی وږمی ، ورا سته دېدو نه راځی

• • •

ماته دی شپه کی دمر ګی لـــه پولو
کومی لیچنی ستر ګـــی لاری ښیی

ماته دختو له بو ینـــــــــو څپو
څوك دتنها کوو ینــــو داری ښیی

• • •

ماته دستر ګو په نمجنــــــــو ښو
څه اشاری کړی دږ نـــدو نـو چینجی

ما، په دا تورو او څکنـــــــواو ښکو
څه ته را بو لی دقبرو نـــــو چینجی

ماته دمړو په کـــو پـــړ یــو لګیا
دتورو شپو پیر یا ن ستو نـــه کوی

ماته دچا په وینـــو چا و دی کارغه
لکه زخمی ښا مار ګوا ښو نــه کوی

● ● ●

ماته خادی په سر بیلو نه پـــه لاس
یو داړو ر سیور ی قبرو نـــه باسی

ماته په مړ وار ګمو ستـــــړی شبح
سرنه ما غزه زړه نه رګو نـــه باسی

* * *

دلته د تورو ما ښامـو پـــه چړو
دخپلو غو ښو ښیر یـــــد ل وینم

دلته دتور ی شپی دنو کـــو پر تیغ
دخپلو ستر ګو ړنـــد یـــدل وینم

* * *

دلتـــه دتورو قبـــروو ږی افعی
زماپه‌کو لمو باندی شخوندو نه وهی

دلته دتورو وینـــــو تـــږی لیوه
زما په رګو با نـــدی غا ښو نه‌وهی

دلته دلو یو گنا هو نـــــــو آسمان
ماته له ور یځو نه کفـــــــن گنډی

ماته دالو ی جهـــــان دو هـم شیطان
له‌تورو و ینـو نـه مـد فـن گنډی

دځوانی شپې

ويلی ،ويلی په در گاه کی دصنم مرم
پر سرو شو نـــــڼو دگلاب لکه‌شبنم مرم

دسلگو مزل می خدا يه! چی‌لنډ نکړی
ستړی ، ستړی يی پر هر گام‌او قدم مرم

پاڼه نه یم چی په تش پوکی لمبه شم
لکه شمعـــــه ترسبا قلم ، قلم مرم

وچو شو نه‌و ته می ست دخمار څه کړی
ساقی! دلته چی په ښنګ کی دحرم مرم

دځوانی شپی می جنت ته نسیه میږدی
زه سر کښه په لمبو د جهنـــم مرم

دشپې پر بام

نن مې دکور له پنجرې نــــه
دمغرب له لورې

يوې مړوړ لې
خوسا شوې وږمې.

سرا خيستې
اودګلانو په چو پتيا کــــې

دکار غا نو ډلو
تياري پر سر

دسبا يې په شبنم او لا مبلې
سحر له شرمه

ځان ته‌ونه کتل
ګلانو خپلې سرې مچکې پرې کړې

او لمر خو لې ،خو لې
دشپې پر بام و يده پاتې شو.

ورمه

اوښکه بهر شوه په کوڅه کـــې داغیار پر یوته
لکه منصور مې دځوانۍ شمله په دار پریو ته

دسترګو غېږ کې چې یې ورېږم جنازه سترې، سترې
پیغله اسره مې دقاتل آشنا پـــه لار پر یو ته

دوینو ستوری می کتار کړل د جانان کوڅه کی
دوزخی شپه وه په رقیب لکـــه انګار پریو ته

زاهد منبر کی دالله پر خای خمار چغه کړه
مور ګه دجام چی می په سروشو نهو دیار پریو ته

کفن به غاړه کی والله چی دواده کالی شی
دلو پتی وړمه دی زما که پــــــه مزار پریو ته

درنهامرگ

لا دنر گسو دموسکا په سپرلنی پانو کی

غرمو خوړلی ،

جل وهلی کربلاو یده‌ده

دشپو په څنو کی

دتورو ، تورو وریځو خمار

دسپو ږمی زړه نه

دسرو ینو پیما نی اخلی

او اطلسی با غو نه

دسرو گلاپو

دغو تیو جنازی پر اوږو

دپر هرو نو

دبا غچو دا غی گلو نه پرسر

دتور خزان خو نی سیلیو ته سلام کوی

اودسپیدو له باغ نه

دتوری دبنتی

پر اغز نی چاودی ، چاودی سینی

یوه رڼا ولو یده

یوه رڼا مړه شوه

(چی رنگ دلمر یی در لود)

درز پیغلی

لمجی می لیو نی دی که‌و عد ی دی‌لیو نی شوی
وختو نه درو غجن دی که تو بی دی‌لیو نی شوی

جرگی چی می داو ښکو ژو بلـی ژوبلی در نه را غلی
پښتو دی بازار ی شوه که کوځی دی‌لیو نی شوی

په غوږ کی ملا یکو در ته خــــه ووی زاهــــده !
ساقی ته چی‌مو سنګی شیوی پیما نی‌دی لیو نی شوی

شیبی دی دځوانی دی پسر لـی دی بها نه کړ
سپر لی خودی غلام دی چی ورمی دی لیو نی شوی

دخم غاړی ته ناستیم ښکلوم‌یی‌درز پیغلی
قربان خماری عقله ! چی نشـی‌دی‌لیو نی شوی

محل

سو ځم پی ساقی! ستادورو نو محل چیرته دی
ستاددی تر خو، تر خو چا مو نو محل چرته دی

زما خوزړ گی باغ شو یو تـــنک سور دپر سرو نو بن
ستاد تورو زلفو دگلو نو محـــل چر ته دی

ستر گی شو منا کی او با نه‌دی له حیا نه‌یك
ستاده غو غلو غلو گو زارو نــو محل چرته‌دی

ووری می په سر لکه با ران اوده سپر لی زلی
دامی در قیمب دتو متو نو محــل چرته‌دی

• اوښکه، اوښکه تو یی شوم هه‌و کی‌ویلی ،ویلی شول
ستاد آدم خورو مکیز و نو محل چرته‌دی

ماجی گری ننگیا له! ستاد خیال سپوږمی اوبه، اوبه
ستا ددغه مستو غزالونو، مــحل چرته دی؟

پوهاند دوکتور زیار ته
دهغه دپنځوسمې کالیزې پـــه مناسبت

ته‌لکه‌لمر...

ته لکه لمر
دخپلو و ړانګو
طلایي لمبو نه

ذره ، ذره
په مړا وو شو یو
(ګلو) وخځیدې

او،
دهسك
دشینکي ذهن
له‌رڼوستورونه‌دې

زموږ ر ژید لی
او سر تور (بن) ته
سالووګنده

افسانه

دبی وز له یتیم شپه یم تیرو م شیبی په او بنکو
دباران دویر نغمه یم‌تیروم شیبی په‌اوبنکو

لکه باد په شو نه‌و مو بنم دخزان دوریځو سترګی
داغزو دمخ خو له یم تیروم‌شیبی په‌اوبنکو

دفریاد په نو کو کاږم ددی غرو له سینو وینی
دفرهاد دلاس تیشه یم تیـــروم شیبی په‌اوښکو

دنوحیانو کشتی سروړی زمـا داوښکو په جیحون کی
دبی وسه غچ ناره‌یم تیرووم‌شیبی په‌اوښکو

دجنت په لیمو پل ږدم ښکلوم‌دوزخی خاوری
داد کوم دهر بنده یم؟ تیـــروم شیبی په اوښکو

دخزان ور بل ته گل اودسپرلی ځنبوته ځوزشوم
څه بی ډو له افسا نه یم تیروم شیبی په‌اوښکو

اشنا چی په ما ستاد مینی تـور ولگیده
په‌دی هم درقیب په خونه اورو لگیده
استاد حمزه

پور

بیا می دزړه په مینـــــــه او رو لگید
ستاد بنگړ یو چی پی شـــــوړو لگید

اوس په شمله گر ځوم هسکـــــه پرسر
ستا چی په ماد مینی تــــــوړو لگید

داسې مې مه بو له خبر نه شــې څوك
کاږي د ېل ســـــړي په کـــورو لګيد

رقيب په لاره تير يده بــــــو نګيده
هسې مې غوږ با نـــدې پيغورو لګيد

اوس چې شيبې دمينو شــــېدې زما
خداي زده ساقي چر ته په ګورو لګيد

ډير تخيل به مې شاعر کــړی آخر
داد آشنا را با ندې پـــــورو لګيد

ارمان

غمو نه خودی بنده دی چی دشپی راته راځی
ملنګ ددیدن نه یم خو ګیلـــــی راته راځی

ولول دی په مخ پریو ته‌دور یځو لو پتـــه
وربل دی که را تول چی شــو ګیری را ته راځی

تالو نه دی دغم چی ځنگوی می په اوږو
ډیوی دی کړه رابلی چی نیـاری راته راځی

یوازی خو درد نه‌دی د ناسـورزړ گی درنځ
جانا نه! دتور و نو سلسلـــی راته راځی

خندا که را ته نه کوی دســـروشو نډو په سر
په‌ستر گو کی مو سکی شه چی بنبیر ی راته راځی

اوږ اوبه می زړه شو راته‌څاڅی له بڼو
ته گوره په گر یوان کا سی‌کاسی راته راځی

ویل می ادر ته نه ځه وکړم صبر می‌شو مات
آرمان ستا اننگو نه دبو ســـی راته راځی

راما تی دی کمځی کړه خوروه یی‌په ما وږو
خو بونه مساپر پس له مودو راته راځی

یاغی نظر دی گوره پـر ما څـه کوی آخر
قبو لی را ته مه شه خوتو بـــی راته را ځی

سپرلی ته

سپر لیه را شه پر دی کلی راشه!
چی دساړه ژمی قاتلو ،خو نړیو شیبو
زموږ دباغ دکشما لیو و ینـــــی وچی کړ لی
او ما ښا می سیلیو
بیاد سپوږ می دزړه چاو دون
دمړو سلگیو شپو کی
دپیغلو ولواو سپیدا رو ملا وی ماتی کړ لی.

سپر لیه را شه پردی کلی راشه!
چی زموږ دکلی دپیغلو ټوگو درو نریدہ
دلته دشو نڼو په خیا لی باغ کی مو سکا مړه شوه
اوز موږ دمیندو مهر با نوموږ نی غیږ وکی
شو نڼی پر تیوداکوچنی ماشــو مان وسو ځیدی

سپر لیه را شه پردی کلی راشه!
چی تور و دربلو کی زموږ دسفرو نو سپوږ مۍ
دږو ستو رود گلو نو دمیلاد په مابنام
کتری ، کتری له آسما نـــــی د ښتو را ولو يد له
اودشنو وږو دځوانی اوپیغلتوب خوبو نه
دوحشی باد پهقهرجن ستونـی کی و نښتل

سپر لیه را شه پردی کلی راشه!
چی زموږ دپیغلو او تنکیو سرو غوټیو ستر گی
دخا نگو بن نه دخزان په سیلی تویی شو لی
دلته دو چواو تیرو تیروا غز یو لښکر
دتورو شپو دتورو ور یځو لـــه لمنی لاندی
دسرور يد يو د مور پلاربه گیډه وخیر له !!!

د تصور څپې

ګوره دزخمو غوټې څاڅي مې له سترګو نه
يار ته دکمخو غوټې څاڅي مې له سترګو نه

تن چې داتيار ی کو څي ټولي دی باغچې
جام جام دسپرلو غوټې څاڅي مې له سترګو نه

پریو تل له شو نهو می ستـــــاد اننگو گلان
گرانی! دنشو غو ټی ځا ځی مـــی له ستر گو نه

مات می‌شو دصبر جام ښکل می کړه مینو شه خو له
ماتی د تو بو غو ټی ځا ځی مـــــی له‌ستر گونه

اوښکه دلیمو دباغ‌رغړی دی‌قدم پسی
گوره داسرو غو ټی ځاځی می‌له‌سترگو نه

ووری دننگیال پرسر ستادتصور څپی
راغلی دخیا لو غو ټی ځا ځی‌مـــی‌له سترگونه

غزل

چادر ته ویل چی دی بنکـــــلا اخلم؟
جار دی له بـــلا شـــم ستا بـــلا اخلم

ماچی ملامت گنهی ویر جـــن چی یـــم
ځان ته می ژړا تا ته خنـــــدا اخلم

پام خو در قیب له شره دو مــره وی
نوم دی زړه کی پټ غو ندی په‌غلا اخلم

ستا په یاد آشنا چی دی نا زکــم نشی
ټول عمر نا زو نه دهر چـــــــا اخلم

گرم نه دی زاهد چی می کا فــر گڼی
نوم اول دستا په یــاد اللــه اخلم

غزل

هیری شوی وعدی په هوا والو تی
رامی غلی گیلی په هوا وا لو تی

ښکل کړ لی زاهدو دسا قی‌گو تی
ماتی شوی تو بی په هواوا لوتی

دی بحر نو شی‌خودی حیران کړمه
شیخه! زنګیدی په هواوالو تـــی

تاچی کړی ښکاره له‌لوپتی‌ستر ګی
خلکو نه شملی په هوا و ا لو تی

داسی را ته‌بر ندی بر ندی‌مه‌ګوره
ستر ګو نه لمبی په هواوا لو تی

پور ته چی ننګیال‌در ته کتی‌نه‌شی
اوښکی پښتنی په هواوا لو تـــی

الطاف

راشه چی کمخو ته‌دی شم ټول لکه دگل
سرو سرو اننگو ته دی شم ټول لکه دگل

مات مات دی پ‌ه‌مخ ګړه راته‌سیو ری دوربل
تورو ما بنا مو ته دی شـــــم ټول لکه‌دگل

جوړ چې دی په زړه کړ را تهسور باغ دېر هر
دی ښکلو سپرلو ته دی شم ټـول لکه دګل

شو نهو کی ښیراکوی په ستر ګو کی دعا
دی جوړو نخر و ته دی شم ټول لکه دګل

اوښکی دشبنم دی چی را څـــی دګل په سر
مخ باندی خو لو ته دی شم ټول لکه دګل

نن یی چی الطاف کړ لمه ټـول غزل غزل
ستر ګو پښتنو ته دی شم ټـول لکه دګل

غونچی

بیادسپیرو غرو نو پهٔښو کی
دواورو دا نی
دلمر دشو نډو د غو ټیــــو
دبر ښنا تر سیورو
دساړه ژمی زهر جــــن
او خو نړی شیبه کی
دسر و غا ټو لو دمو سکا
دمړو سلګو په مزار
او ښکی دغم وورووی

او :

دشنو نیالگیو دقدم دزړه تنگــی درزاته

دخپلو اوښکو دغو تیو

رژیدلی باغ نه

امیل دوير غوړوی

اود سبا دښکلی ناوی

دکمخو ښکلا ته

دخپلووینو له تنکیو

غوړ یدلو با غچو

سپینی غونچی جوړوی .

د فخر افغان پاچا خان په‌یاد

بابا!

چاویل چی لاړو دپښتو بابا؟
زموږ ددی آسمان ، آسمان شملو بابا

دا معزور همت، شخی پګړی چی‌وی
تل‌به‌وی‌رهبر دقا فلو بابا

گور ی‌چی زموږه عظمت څو مره دی
لمر مو شو دهٔیر وو طنو بابا

لیچو کی زنځیرچی‌مو ټینګیږی‌نه
داسی بند شکن کړو درزهو بابا

دلته به پښتون مګر ژوندی نه‌وی
نوم چی دی شی‌هیر دپښتنو بابا!

تاچی راته کوم پرتم پری ایښی ‌دی
ساتو یی په ستر ګو په‌لیمو بابا

توبی او خمارونه

هره چغه مې خندا ده هره اوښکه مې پیدا له‌ده
هره کړیکه مې موسکا ده په‌هر سوز کې مې نغمه ده

راته باغ د تبسم دی د هر ځوزاو د خس ژبه
هره شګه راته زرده هره تیـږه مې کعبه ده

هره پرښه دبید یا میدسره رزد لور مچکه
هریو غم را ته ساقی دی کنډوا له می میکده ده

له بی درده عقله ستړی دجنون د هستی تړی
دهو سی لور می لیلاده هره دښته میدیره ده

نه اخښلی په گناه یم نه د چاد جنت وږی
هرخمار پسی تو به ده په توبـی پسی نشه ده

غزل

بیا چې مې شملې له او بښکو ډکې شوې
وچاوړ د ی لیمې له او بښکو ډکــې شوې

چر ته یوسم خدا یه ! دا نیم سوزه پشپه
داسترې ډیو ی لهاوبښکو ډکــې شوې

ئنگه به می جام کړم لـــه جنت نه ځار
رامی غلی تو بی له او بنکــوډکی شوی

ئو مره گنهکار یم چی قبلیـــږی نه
با دیو وړی سجدی له‌اوبنکوډکی شوی

اخله می له ستر گو په خو له‌نه راځی
گونگی شوی گیلی له‌اوبنکړ ډکی شوی

اوس می نو سپرلیه په زړه مــه راځه
داسوی میر ی‌له‌اوبنکو ډکـــی شوی

څاڅکي.. څاڅکي

بیاددې تور آسمان په غیږه کې
دوریځو هادې
په‌تورو شپو کې
دسپوږمۍ په‌وینو و لمبیدو
اواورنی یادو نه
دشنو پستودپیغلتوب دو خت
شینکي خوبونه
تنکي تنکي سوځوي،
اوپه دې شنو شنو دا ما نو کې
دهو سیو بچي
اود زیتونو
دتنکي ذهن پې زړې پاڼې
دخپلو وینو په بدل
څاڅکي دالمر غوارې .

غزل

نن می چی اوښکه پښتنه راغلله
جانه! حضور ته دی جرگه راغلله

ورځ می‌چی تیره په سجدو باندی شوه
شیخه! کا له‌ته‌می کعبه را غللــــه

هورگی دجام راته موسکی‌موسکی شوی
په ننو اتو می تو به را غللــــه

رگه! څه‌پاتی درکی دی‌او کنــــه؟
پس‌له مودوی خو نخوره را غلله

پاس به‌یی خودږمه په‌سردلیمو
شونډو کی جام جام میکده راغلله

زه یی له‌باغ دپیغلتوب شملوگــی
تورو تیا رو کی‌می‌ډیوه را غللــه

غزل

زه يې تږی دګو مټ نه‌يم‌دساقي جا مو نه څه‌کړم
يومين يم دشمنو څوزو دسپرلي ګلو نه څه‌کړم

دتقه يرپه‌لاس مې امری دجل‌وهلی خندا پانه
همو مکا دمين څپو کي خماري وختو نه څه کړم

دغمو دبحر ماهویم کر څوم بیری پرو چه
ماساحل لیدلی نه دی گلکښـــی رنگو نه څه کړم

داسرو گبنبت می وچ شوی درنگینو باغو خوا کی
زه چی تول عمر خزان یم نرگسی مخو نه څه کړم

داحد ګورو خوړلی جل زده دکــر بـــلا یـــم
نوك په نوك دا غی دا غی یم ستــا شبینکی خالونه څه کړم

دشو گیر پر نیلی سپو ریم شپه قطره قطره پر سرووړم
دگشود غرو نو لاندی شرا بـــی خو بو نه څه کړم

دچم شیبی

داځه شمعې ، څه تیاری‌دی چی‌نه مری نه پاتی کیږی
څه دویر او خندا شپې دی چـــــی نه مری نه پاتی کیږی

نه په شونډو کی موسکا شته، نه دچا سترګو کی اوښکی
څه مړ ژوا ندی مر حلی دی چی نه‌مری نه پاتی کیږی

نه مو چیری گناه پر یښوه نــــه سجدی شوی‌رانه هیری
دملا اورند وعدی دی چــــی نه مری نه پاتی کیږی

هریو گوټ دزهرو جام شوهرخمار دپر هر مالگه
دتقدیر دچم شیبی دی چــــی نه مری نه پاتی کیږی

دخزان غیږه کی پروت دی راکوی دسپر لی زیر ی
څه درو غجنی یارانی دی؟ چــــی نه‌مری نه پاتی کیږی

پسرلی، ږلی، باران

سږ کال به هیڅکله سپر لــی‌را نه شی
غوټی به چا ته شنه مو سکـــــا ونکړی

ځکه: دا کلی، دا کورو نه
او داورا نی کو څی

خپله سپر لی، سپر لی‌دی
اولاټو کیږی
هره‌ورځ پکی دشتی گلو نه

ژموږ دوینو گـلان

ژموږ دوینو غوټی.

سبز کال به هیځکله با ران و نــه ووری
ځمکه به هیځکله محتا جه‌داسمان نه شی

ځکه:هر گام اوهر قدم
راته باران نیو لی

یوه تر یدلی باران
یوی تر ید لی‌ږلی

داسی باران چی زموږ دپیغلــــو دبنو له وریځو
له‌دی یتیمی ځمکی

آن په‌آسمان ووری .

ملامت کاته

چې‌مې آشنا شوی بیګا نه‌و لــې شوی
زړه ته چې راغلی تری ستنه‌و لی شوی

چې مې مرهم نه شو ی دســوی پرهر
نو مې دزهر و پیما نه ولـــــی شوی

چې دی ویده نکړم دزلفو په شپو
راته دالو یه شو گیره و لی شوی

لامې دروړی در ته شو نه ی نه‌دی
داسی له شر مه تکه سره ولی شوی

شم دی لو گی له ملا متو کتو
وا یه دا تو له بها نه و لی شوی

اهداء زما سپین ږیری شهیدپلار ته

دمیلادپه شپوکی

ای! ددی شنه آسمان په غیږه‌کی ښوب وړی سپو ږمی!

ای ! په دی شپوکی دپر دیسود سفر ډیو ی!
ای! دگلو نو او دپیغلو ،پیلغو وینو پری !
ته‌را ته گوری؟

ته راته‌گوری چی دکړیکواوتیارو نبنبه شوم؟
اودساړه ژمی خو نی او گنهگار ابلیس

زما د گلابو او نرگسو باغ کی اورو کاره!
ته راته گوری؟

ته راته گوری چی محل می له کارغانو ډك شو ؟
اوپه و یالو کی دهیلیو بچی وسوزیدل!

اوزموږ دکلی میندی
دمیلا دشپو کی (بی لاسو اوپښو بچیان زیږوی))؟!
ته راته گوری؟

* * *

ته راته گوری چی می ټول کلـــی چاړه چاړه دی؟
خلك په نوکو او برچود یوبــل ستر گی باسی!

اودما لت نجو نی
په خپلو تورو، تورو څښوکی ځوزان ټك وهی؟

آه
آه نازو لی سپوږ می!
آه درڼا موری !

دا جیحون، جیحون ګلونه

بیاددی غرو نو په څو کو
بیاددی دښتو په کاڼو

دی شینکی ، شینکی فضا نه
دی ښنا یښته، ښنا یسته هوانه

په‌سر سری سکروټی را غلی
شرابی او رنی نجو نی

داساړه ،ساړه نا ووو نه
دا واور ین، واور ین را غو نه

داکنګل ، کنګل رودو نه
دااغزی ،اغز ی خوړو نه
ګوره سوځی، ګوره سوځی
دهر ګل دژو ند له تاوه.

هره تیږه الوا نی ده
هره‌پرښه داور ژبه

هر ګړ نګ جنت ، جنت دی
هره پاڼه حوره، حوره

هر ګلبو ټی تور وربل دی
هر محل مو تاج محل‌دی
یوزر تشت، زرتشت مانښام دی
سوځوی دوریځو غرونه.

داپر اغ، پراغ‌د ا گونه

داجیحون ، جیحون سیندو نه

دالبر یز ، لبر یز جا مو نه
داسپوږ مې، سپوږمې مخو نه
گوره خاندی ! گوره خاندی !
دسپر لی دناوی کور ته

• • •

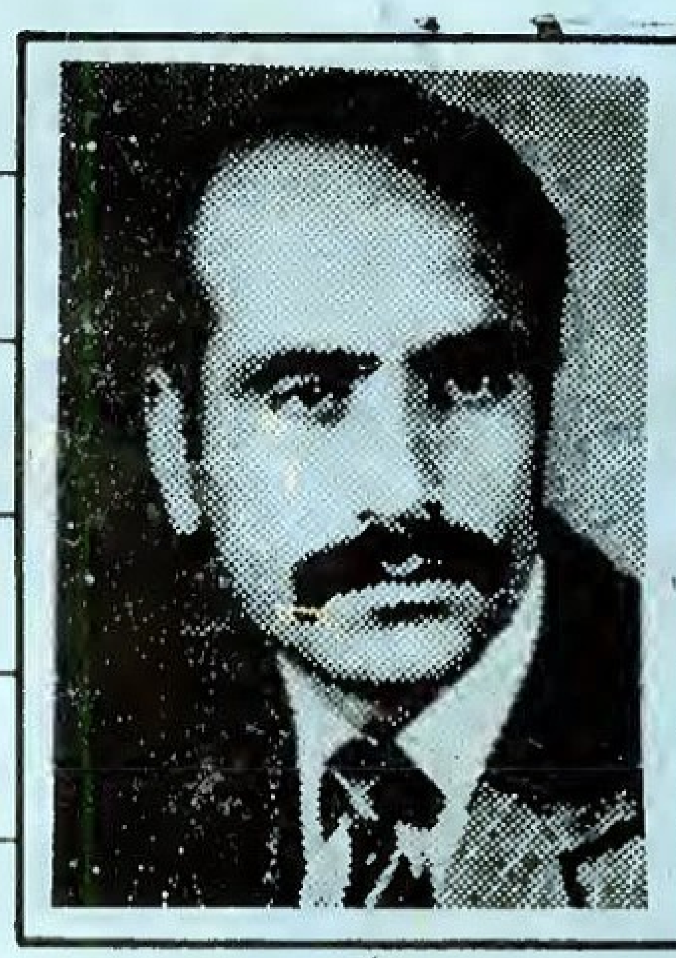
ښکلوی در نا شو نه‌ی

ویلو ی دشپو مزلو نه
سو ځوی دور یخو غرو نه
دا جیحون، جیحون گلو نه

فهرست

شعرونه مخونه

دشاعر چاپ شوی شعری مجموعې:

اسحاق ننګیال

ډالۍ :	۱۳۶۳ کال
سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي :	۱۳۶۴ کال
هغه شیبې ، هغه کلونه :	۱۳۶۵ کال
څاڅکی... څاڅکی، همدغه مجموعه:	۱۳۶۸ کال

د افغانستان د لیکوالو د انجمن له خوا

۱۸۳